

3. La Dumnezeu nici-un lucru nu este imposibil

Luca 1, 26 – 38

Așa cum am văzut din istorisirea anterioară, preotul s-a întors mut din Templu. El nu putea vesti poporului vestea minunată despre apropierea lui Mesia, ci a trebuit s-o ducă cu el în munți săi ca pe o taină liniștită. Toate acestea erau indicii că existența Templului se apropia de sfârșit.

Cu totul altfel se prezintă a doua istorisire. Ea nu este adresată unui preot, ci unei tinere israelite. Ea nu are loc în Templu, ci în Nazaret în Galilea; nu în timpul tămâierii la altar, ci în locuința modestă a fecioarei Maria. Maria însă nu primește pe mesagerul cerului cu necredință, ci cu credință. „**Îngerul s-a arătat**“, se spune la Zaharia, și „**îngerul a intrat**“, se spune aici (versetul 28). Acela a primit făgăduința, că soția, bătrâna Elisabeta, îi va naște pe antemergătorul lui Mesia, și s-a îndoit. Dimpotrivă, Maria a auzit lucruri ne mai auzite, că ea va naște pe **Mesia Însuși**, pe „Fiul lui Dumnezeu“, și anume ca fecioară, și ea a fost **gata să creadă!** Preotul a trebuit să se reîntoarcă acasă mut cu mesajul ceresc și abia când i s-a născut fiul și-a recăpătat graiul. Maria dimpotrivă, este imediat plină de bucurie sfântă și se grăbește să meargă la Elisabeta ca să vestească fericirea ei cu laudă și mulțumire. Aceasta este diferența dintre vechiul și noul legământ.

Fără să se țină seama de această diferență, prin care se vestește mărimea noului legământ față de vechiul, depășirea iudaismului de către creștinism, au loc totuși cele mai intime relații și înrudiri dintre vechiul și noul legământ. Ambele vestiri sunt făcute de același înger! În cea de-a doua vestire îngerul spune despre prima vestire. Unul este cel târziu născut al unei perechi de preoți bătrâni, „trecuți de timpul lor“, celălalt este întâi născutul unei fecioare. Cel târziu născut va fi umplut cu Duhul Sfânt în pântecele mamei, Cel de-al doilea va fi conceput în puterea Duhului Sfânt prin acțiunea puterii lui Dumnezeu care o va umbri și ea. **Îl va naște.**

„A fost o oră sfântă, cea în care a avut loc ceea ce ni se povestește aici, ora în care fecioara ne va dăruia pe Fiul, va dăruia lumii un Mântuitor, pământului o viață nouă, omenirii pe Fiul lui Dumnezeu – ora conceperii lui Hristos, ora în care Cuvântul lui Dumnezeu, Logosul (Ioan 1, 1), a venit pe pământ în carne! Pentru citirea acestei istorisiri se cere meditație și cel mai sfânt simțământ. Ea trebuie citită cu adorare și smerenie (Exodul 3, 5)“ (Heubner).

Vestirea descendenței minunate a lui Hristos dintr-o „fecioară“ a fost deja profețită în Paradis (Geneza 3, 15). Această făgăduință, în care este vorba despre sămânța femeii și nu despre sămânța bărbatului, exclude categoric contribuția bărbatului în concepție. Israelii în tabelul lor genealogic vechi-testamental țineau atât de mult la descendența pe linie bărbătească, că niciunde, în afară de această făgăduință (Geneza 3, 15), nu este vorba de altceva decât de sămânța bărbatului.¹

Cu privire la nașterea din fecioară compară și Galateni 4, 4, unde Pavel nu spune despre „născut din tatăl“, ci scrie „născut din femeie“.

---

¹ În tabelul genealogic prezentat de Luca, Eli este tatăl Mariei. Potrivit sentimentului vechi-testamental, nu se cuvenea ca mama să fie inclusă ca verigă de legătură în arborele genealogic. În vechime se spunea fiul tatălui, și nu fiul mamei. În timp ce la aceia se spunea în textul original că tatăl neamului „a născut“, Luca spune cu privire la Iosif (Luca 3, 23): „Isus era, cum se credea, Fiul lui Iosif.“ Prin aceasta Luca protestează împotriva „a născut“. El așează numele lui Iosif în locul numelui Mariei, deoarece numele femeilor nu era numit în arborele genealogic. Bărbatul avea obligația să reprezinte public pe femeia sa.

26. În luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret,

Relatarea ne mută acum din Ierusalim și din Templu într-o provincie mică în casa unei fecioare necunoscută de lume. Din cercul preoțimii ajungem acum în viața particulară, obișnuită, israelită. – Indicarea timpului, în luna a șasea, corespunde lunii a cincea din versetul 24. Sosise momentul când Elisabeta ieșea din ascunzătoarea ei și putea fi recunoscută așa cum era. Dumnezeu a așteptat acest moment, ca la această primă faptă să adauge făgăduința uneia mult mai mare. Numele Galilea semnifică partea cea mai de nord a Palestinei, care se învecinează cu Fenicia. Numele complet al acestei regiuni era „ținutul neamurilor“, din pricina multor națiuni care locuiau aici (compară Isaia 9, 1 unde este vorba de Galilea neamurilor). De aceea acest ținut era disprețuit de iudeii serioși. Iar acum, un **înger** al lui Dumnezeu se duce acolo ca să vestească pe Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, ținta tuturor profețiilor prorocilor. Cetatea se numește **Nazaret**. Ea nu este niciunde numită în Vechiul Testament.

27. la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria.

De două ori se accentuează că trimiterea îngerului nu s-a făcut la o soție, ci la o **fecioară**, la începutul și la sfârșitul versetului 27. În încheiere nu se folosește un pronume, ci în mod categoric se folosește expresia „parthenos“, adică fecioară. Îngerul nu este trimis în palatul unui mai mare al cetății, sau al unui bogat, ci în locuința săracă a unei fecioare. Și cine era această fecioară, această Maria, care din veșnicie a fost rânduită să devină mama Mântuitorului nostru, femeia, a cărei sămânță va zdrobi capul șarpelui? Este ciudat, cât de tăcută este Scriptura în privința aceasta. Tot ceea ce noi știm despre ea, despre starea ei, despre caracterul ei, despre viața ei și despre conduita ei se limitează la câteva relatări, care sunt povestite pentru a glorifica pe Fiul ei. Aceste puține relatări ne permit să pătrundem adânc cu privirea, sunt destul de suficiente pentru a ne da seama câtă plinătate de har a turnat Domnul peste roaba Sa. Mai multe explicații ar conduce poate la o glorie prea mare a Mariei. Scriptura urmărește însă numai gloriearea lui Dumnezeu. Adorarea Mariei, așa cum se face în biserica catolică, nu are nici-o bază în Scriptură. Maria era logodnica lui Iosif. Domnul a condus pe cei doi să fie împreună, căci El voia să dea fecioarei ocrotire și pază, care să ocrotească nașterea surprinzătoare de vorbirea ușuratică și să dea Copilului dreptul de cetățenie în Israel.

Se referă cuvintele din **seminția lui David** la Iosif, sau la Iosif și Maria, sau numai la Maria? Cuvintele se referă numai la **Maria**. Trebuie spus aici că Maria în prezentarea lui Luca descindea din **seminția lui David** (compară versetele 32 și 69). Descendența lui Iosif din David este dovedită în capitolul 2 versetul 4, și în arborele genealogic prezentat de evanghelistul Matei și prin titlul „fiul lui David“, care a fost dat public Mântuitorului.

28. Îngerul a intrat la ea, și a zis: „Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!“

Același mesager, care în Vechiul Testament a anunțat pe Mesia, apare a doua oară și intră la Maria. Cuvântul grecesc „ți s-a făcut mare har“ înseamnă mai mult decât o acordare normală a harului. Dumnezeu i-a făcut ceva deosebit. Salutul: „Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine“ este tocmai de aceea deosebit de neobișnuit și important, deoarece nu corespundea bunelor obiceiuri să saluți o femeie.

Aceasta devine clar și din acest cuvânt de rugăciune iudaic: „Îți mulțumesc Dumnezeule, că nu mai creat un păgân, ca lepros sau ca femeie.“

Noul Testament se deschide prin salutul de har. Începe o lume nouă: lumea harului.

29. Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta.

Spaima fecioarei este o dovadă că ea nu era fără păcat, așa cum este considerată de biserica catolică și adorată. Dacă ar fi fost fără păcat, putea să stea înaintea îngerului fără nici cea mai mică urmă de spaimă pe fața ei. Totdeauna este un semn al prezenței păcatului atunci când apropierea lumii invizibile produce frică în om (Isaia 6, 5; Luca 5, 8). – La Isus dimpotrivă, nu găsim nici cea mai mică frică, atunci când vin îngerii la El (compară istoria ispitirii, schimbării la față, Getsimani).

30. Îngerul i-a zis: „Nu te teme, Maria, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu.

Expresia „ai căpătat îndurare“ înseamnă o dovadă de har deosebit, de care ai parte.

31. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus.

Expresiile folosite de înger amintesc de Isaia 7, 14: „Fecioara va rămânea însărcinată, va naște un Fiu, și-I va pune Numele Emanuel“. **Isus** înseamnă „Dumnezeu este Mântuire sau Salvare.“

32. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.

33. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.“

Deci El va fi numit „Fiul Celui Preaînalt“, Fiul lui Dumnezeu, al Creatorului și Susținătorului cerului și pământului. O, dacă Maria ar fi înțeles pe deplin ce se spunea prin aceste cuvinte, cât de nesfârșit de mare este Acela pe care ea îl va purta sub inima ei și Îl va hrăni cu sângele ei, cum ar fi primit ea atunci aceste cuvinte!

Desigur, au existat și alți oameni care au avut numele de Isus sau Iosua, dar nici unul din aceștia nu a fost un **Mântuitor**, adică unul care să salveze pe poporul său de păcatele sale. Au fost de asemenea oameni care au fost numiți mari, dar nici unul nu a fost în adevăratul sens al cuvântului, așa cum a fost Mesia Hristosul, care a fost mare și adevărat în dumnezeirea Sa, mare și adevărat în ființa Sa ca Om, mare în minunile Sale, mare în învățătura Sa, mare în umblarea Sa. Nu a existat nimeni care în ființa și natura Sa să fie totodată Fiul Celui Preaînalt, Fiul veșnic al Tatălui, strălucirea slavei Sale și întruchiparea Ființei Sale, și de aceea lucrarea Lui este așa de importantă. Au existat și **împărați**, împărați pe scaunul lui David și peste casa lui Israel, dar nici-un împărat care să fie **veșnic**, nici-un împărat al adevărului și duce al mântuirii, nici-un prinț al păcii și al vieții, așa cum a fost Isus.

Este o mărimă unică, care a început într-un staul, a sfârșit pe cruce, și între acestea a fost încărcat cu suferință, batjocură și durere. Mare nu este acela care predică pe Hristos unei adunări uriașe. Mare este acela care atunci când Îl vestește pe Domnul este izgonit din casă și lovit cu pietre și care apoi merge mai departe într-un alt loc și face același lucru. Se cuvine să ne aducem aminte de aceia înaintea cărora a mers Domnul și Stăpânul cu o cunună de spini pe cap, disprețuit, batjocorit, biciuit. Privește la Hristos, gândește-te ce a

meritat și ce I S-a oferit aici pe pământ: ce drept, ce pretenții ai tu, ca să-ți meargă mai bine ca Lui, și să ți se aducă onoare, în timp ce El a trebuit să sufere batjocura! Învață, că batjocura care te face asemenea cu Isus cel disprețuit, este o adevărată mărime. Mai mare decât sănătatea sunt deseori boala și slăbiciunea, deoarece slava sufletului credincios, care constă în smerenie, dăruire și perseverență, strălucește mai clar prin învelitoarea care se vestejește. (Rieger, Müller)

34. Maria a zis îngerului: „Cum se face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?”

Fecioara, chemată să devină mama lui Isus, nu trebuie să dea înapoi cuprinsă de spaimă, că va deveni o enigmă pentru logodnicul ei și pentru lume; căci din momentul în care ea urma să devină mama Aceluia care nu se va teme să poarte viața de smerenie și nu-I va fi frică să îndure batjocura și ocara din partea lumii, trebuia să arate curaj să meargă pe căile lui Dumnezeu și să accepte durerea morții, adică să apară în fața lumii ca o fecioară care nu și-a păstrat cinstea. Pentru o fecioară curată nu exista nimic mai îngrozitor. De aceea întrebarea: „Cum va avea aceasta loc?”

35. Îngerul i-a spus: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.

După Matei 1, 20 „to gennomenon“ este derivat din „gennano“, nu, „se va naște“, ci, „va fi conceput“ (gennao înseamnă a concepe).

Ce va fi **conceput** aici în Maria, se spune: **Sfântul**, nu un Sfânt, prin care s-ar înțelege că copilul va fi sfințit prin Duhul, așa cum au fost oamenii sfinți din Vechiul și din Noul Testament. El este **Sfântul** chiar din momentul concepției, asta înseamnă Cel nepătat de păcat (Daniel 9, 24), Cel fără păcat.

S-au stors creeri întrebându-se, cum a fost posibil ca din Maria să se poată naște ceva fără păcat. Copilul putea să ia din carnea păcătoasă a Mariei numai o carne păcătoasă. Însă aici în versetul 35 se spune clar că copilul nu va fi un Sfânt, pentru că se va naște din fecioară – fără contribuția bărbatului – ci pentru că Duhul Sfânt va veni peste fecioară ca să-L conceapă în ea. Datorită acestei concepții prin Duhul Sfânt, Fiul lui Dumnezeu venit din Maria a fost „fără păcat“.

Cât de fină și gingașă este expresia: „puterea Celui Preaînalt te va umbri“. Prin aceasta s-a gândit la un nor. Norul era în poporul Israel un semn al prezenței harului divin și al slavei. Dacă la o plimbare a noastră prin munți suntem înconjurați de un nor, atunci noi suntem înveliți complet în nor și nu mai vedem nimic altceva decât numai norul. Tot așa și Maria a fost înconjurată și învelită complet de Duhul Sfânt. Și această venire a puterii Celui Preaînalt și această învelire de norul lui Dumnezeu în Duhul Sfânt era așa de completă, că Maria nu mai vedea și nu mai simțea nimic altceva decât numai norul de har al Duhului Sfânt, care a dat naștere la venirea Mântuitorului în chip de copilăș fără păcat.

Dacă Domnul Isus nu ar fi fost **conceput** de Duhul Sfânt, ci numai **umplut** cu Duhul Sfânt, chiar dacă ar fi fost chiar din trupul mamei, așa cum a fost Ioan, sau la botezul Său, El ar fi fost un om normal, un om păcătos (poate cel mai mare proroc, dar niciodată și nicidecum Fiul lui Dumnezeu). El nu **va fi numit Fiul lui Dumnezeu** în baza unor fapte extraordinare făcute de El, sau prin revărsarea mai târziu a Harului peste El, ci pentru că El **a fost** Fiul veșnic al lui Dumnezeu din veșnicie – de aceea, în baza concepției Lui în chip minunat, lucrată de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, atunci când a luat chip de om **a rămas** Fiul lui Dumnezeu. Hristos este **Dumnezeu adevărat**, dar totodată și **om adevărat**. **Isus este singurul om care a avut nevoie de naștere, dar nu de nașterea din nou**. Nașterea Sa însă este pilda și cauza nașterii noastre din nou.

Îngerul nu spune nimic Mariei despre dumnezeirea Lui și părtășia cu Dumnezeu înainte de crearea lumii, despre care Mesia-Hristos putea să spună: „Înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu“ (Ioan 8, 58), căci ea nu ar fi înțeleș. El pune voalul peste aceasta. – Domnul descopere și astăzi toate la timpul lor. Domnul descopere numai atât cât putem să purtăm. (Romani 8, 23; 1 Ioan 3, 2). – Isus este Fiul lui Dumnezeu, aceasta era de ajuns pentru Maria. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și aceasta este de ajuns pentru noi. Aici este înțelepciune și har totodată.

Să observăm următoarele: Cel de-al doilea Adam, Fiul lui Dumnezeu, nu a fost făcut direct de mâna lui Dumnezeu, așa cum a fost primul Adam, ci El S-a născut dintr-un om, ca astfel să aibe realmente parte de natura noastră umană și în înrudirea de sânge să aibe părtășie cu tot neamul nostru, fiind asemenea fraților Lui în toate lucrurile, ca astfel să fie înaintea lui Dumnezeu un Mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului (Evrei 2, 17). De aceea El nu se rușinează să ne numească frații Lui, și anume, pe toți aceia care cred în Numele Lui, care sunt născuți nu din sânge, nici din voia cărnii și nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu (Ioan 1, 12,13).

36. Iată că Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea un fiu la bătrânețe; și ea, căreia i se zicea stearpă, este acum în a șasea lună.

Este greu de stabilit ce grad de rudenie era între Maria și Elisabeta, fiica lui Aaron (versetul 5).²

Îngerul îi dă Mariei un semn, fără ca aceasta să-l ceară, în timp ce cererea unui semn din partea lui Zaharia este caracterizată ca necredință. De ce?

Deoarece aici la Maria, Cel Preaînalt este încredințat unui om muritor.

37. Căci nici-un Cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.

Compară cu Geneza 18, 14; Ieremia 32, 17,27; Zaharia 8, 6; Matei 17, 20 (textual) „La Dumnezeu nici-un Cuvânt nu este lipsit de putere“ (și Romani 4, 17). Dumnezeu a creat pe Adam nu numai fără contribuția vreunui bărbat, ci și fără contribuția vreunei femei. Dumnezeu a creat pe Eva prin contribuția unui bărbat și fără contribuția vreunei femei. Nimic nu este mai ușor, decât să crezi că și Isus poate fi chemat de Dumnezeu să ia chip de om, fără contribuția vreunui bărbat, dar cu contribuția unei femei.

Nu a creat Dumnezeu cerul și pământul din nimic, fără vre-o contribuție cu ceva sau de la cineva? Nu ține El și astăzi toate lucrurile cu Cuvântul Său puternic? Nu Îi sunt toate, absolut toate supuse și de aceea totul posibil?

Nu se poate spune ce mare plinătate pentru întărirea credinței se cuprinde în faptul că Domnul este atotputernic. Da, ce este imposibil la oameni, este posibil la Dumnezeu (compară cu Matei 19, 24-26).

38. Maria a zis: „Iată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!“ Și îngerul a plecat de la ea.

Era un moment decisiv în viața Mariei. Se poate spune că în versetul 38 pentru Maria totul era, ca ea să fie gășită în acest moment o credincioasă ascultătoare. Era momentul când cererea lui Dumnezeu adresată ei venise și când ea trebuia să zică „da!“ la această cerere. Acest „da“ era credința, după cum este scris: „Te voi logodi cu Mine prin credință“ (Osea 2, 20). Laudă lui Dumnezeu, ea a spus „da!“ în toată simplitatea. Prin aceasta ea s-a

---

² Nu există nici-o bază să se creadă că Maria descindea din seminția lui Levi, pentru că era înrudită cu Elisabeta. Diversele seminții puteau fi legate între ele prin căsătorie. Numeri 36, 4 nu produce nici-o greutate, căci este vorba numai de așa-numitele fete moștenitoare, al căror neam era în pericol să piară.

hotărât să fie roaba Domnului pentru tot restul vieții ei. Ea nu vede încă luptele care sunt legate de această hotărâre, dar ea stă ca și cum ar fi pe o stâncă de care trebuie să se spargă toate valurile înfuriate.

În simplitatea ei, Maria se uita numai la un lucru, la harul Domnului, și s-a uitat pe sine însuși. Aceasta o face să fie cel mai temerar erou al credinței, să spună cu îndrăzneală al ei „da!“ și „amin!“ la cele mai mari făgăduințe; să primească cel mai mare har și cea mai mare onoare, fără să șovăie o clipă măcar, sau să se sfătuiască cu carnea și sângele ei.

Și când poate astăzi un copil al lui Dumnezeu să fie un rob mai binecuvântat, sau o roabă mai binecuvântată a Domnului? Atunci când un copil al lui Dumnezeu se predă lui Dumnezeu în moarte și în viață ca și Maria, plin de credință, cu lepădare de sine, gata să sufere, cu devotament, cu ascultare, cu bucurie. –

Tu, copil al lui Dumnezeu, nu-I da sfaturi cum să facă, nu-I impune ce să facă, ci toată dorința ta, toată bucuria ta, onoarea ta, fericirea ta să fie ca poruncile Sale, făgăduințele Sale să se împlinescă în tine și prin tine și murind să poți spune cu ultima răsuflare: „Iată, sunt aici, robul Tău, roaba Ta. Fă cu mine ce vrei și cum vrei!“

La aceia care gândesc așa în inima lor, Isus va crește, iar propria ființă va scădea tot mai mult.

Comentatorul biblic Besser spune: „Maria a readus femeia la cinste. Necredința Evei a adus păcatul și moartea – credința Mariei dimpotrivă, a contribuit la venirea Salvatorului de păcat și de moarte.“

Dr. Eichhorn spune: „Maria a adus rod dublu: 1. Onoarea credinței înaintea lui Dumnezeu și a tuturor copiilor lui Dumnezeu și 2. B a t j o c u r a credinței înaintea lumii fără de Dumnezeu. În toate timpurile câini și scroafele au aruncat necurățiile lor asupra ei. – Noi însă lăudăm pe Dumnezeu, care a găsit calea să încredințeze omenirii pe Salvatorul.“

Stockmayer spune: „Ultimul cuvânt de pe buzele Elisabetei, ca mamă în devenire a botezătorului, a fost: Domnul m i - a l u a t o c a r a , în timp ce Maria a fost de la început gata să ia asupra ei ocară.“